

LATVIEŠU LEGIONĀRU

DZIESMAS

LATVIEŠU
LEGIONĀRU
DZIESMAS

RIGA

1990

Par viņiem klusēja visus šos gadus. Viņu kapus nolīdzināja, vārdus centās dzēst no dzīvo atmiņas, dziesmas aizliedza. Ja arī pieminēja, tad ne jau ar labu vārdu. Jo viņi bija karājuši zaudētāju pusē, un tāpēc katrs varēja teikt — fašistu pakalpiņi, okupantu armijā cīnījušies par Lielvācijas interesēm.

Un tikai mūsu tautas trešā Atmoda starp daudzām citām līdz šim noklusētām un izkropļotām patiesībām pateica patiesību arī par viņiem — latviešu leģionāriem. Lai tauta uzziņātu — nē, nebija viņas dēli ne nodevēji, ne svešu kungu pakalpiņi. Svešā armijā iesaukti, ne jau par Lielvācijas interesēm cīnījās. Nē, šiem vīriem svēts bija Latvijas vārds. Par Latvijas brīvību viņi cīnījās un krija pie Džūkstes, Lestenes, Blīdenes.

Šodien mēs sakopjam un atjaunojam leģionāru kapus, no aizmirstības atgūstam viņu vārdus. Un atkal skan leģionāru dziesmas, vēstot par latviešu karavīru cerībām, sāpēm, mīlestību. Lai dzied šīs dziesmas šodien jau sirmie leģionāri, viņu bērni un mazbērni. Dziedāsim visi.

ATIS SILAROZE

1990. gada februārī

PALIEC SVEIKS, MANS MAZAIS DRAUGS

Mūsu meičām nu skumjas kļūst sejas —
Latvju zēni karā projām trauc,
Klusē dažs, bet citi tikai smejas,
Šķiroties tie meitenītēm sauc:

P i e d z .:

Paliec sveiks, mans mazais draugs,
Mūsu mīlas laiks bij jauks,
Gaidi mani atkal mājās
Tad, kad ievas ziedos plauks (ja nenošaus).

Miļotais, lai tev tur labi veicas,
Daiļai meičai acīs as'ras mirdz.
Vilciens staciju jau atstāt steidzas,
Dažam labam smaga paliek sirds.

Traucam ienīstam naidniekam pretī,
Tālu paliek dzimtais lauks un mežs,
Un visapkārt, kurp vien acis meti,
Liekas viss tik neparasti svešs.

Lai gan tālu no dzimtenes esam
Un no miļās meitenītes ar,
Tomēr sirdī vienmēr domas nesam —
Ko gan mana līgaviņa dar?

Vai tā atceras mani un gaida,
Kad pār ielām mēness gaismu lej?,
Jeb varbūt jau citam miļi smaida,
Cita skūpstus dzer un līksmi smej?

Bet mēs traucam uz priekšu un ticam —
Mūsu naidnieks uzvarēts drīz būs,
Mūsu meičas neuzsmaidīs citam,
Gaidīs mājās pārnākam tās mūs.

DIVI BIJA

Divi bija, divi bija,
Divi kāva tos,
Divi bija, divi bija
Kara zābakos.

P i e d z . :

Ai džimlai, džimlai, džimlairūdi,
Džimlairūdi, džim.

Gaisā, ūdenī vai laukā,
Tur, kur arums melns,
Gaisā, ūdenī vai laukā
Neraus tos pats velns.

Alus, šņabis, fruhtvasers,
Lai skan viss krogs,
Alus, šņabis, fruhtvasers,
Karavīrs nav koks!

Ramtairīdi, ramtairīdi,
Divas meitas ar,
Ramtairīdi, ramtairīdi,
Atnāc šovakar.

Pēc tam stingrā solī braši,
Skan jau kaujas maršs,
Pēc tam stingrā solī braši,
Kamēr galā karš.

Šautene un vecā pīpe,
Brūtes bilde ar,
Šautene un vecā pīpe
Vienmēr līdzī man.

MAZA BŪDIŅA

Paliec sveika, baltā bērzu birze,
Paliec sveika, mazā būdiņa, —
Man ir jācīnās par brīvestību,
Manim jāatstāj ir dzimtene.

Paliec sveika, miļā meitenīte,
Pēd'joreiz vēl skūpstu manim sniedz.
Un pie krūts kā sārta uguns liesmu
Vienu sārta rozēs ziedu liec.

Sārtais rozēs zieds par mīlu stāstīs
Un par jaukiem sapņiem birztaļā,
Būdiņa, tā tevīm vienmēr stāstīs —
Neaizmirsti draugu svešumā.

Un tu viņam vari ticēt droši,
Ka viņš tevi mūžam neatstās,
Lai gan saule nespīdēs tik spoži
Kā caur logu mazā būdiņā.

Un kad lode manas krūtīs dragās,
Vēsas kapu smiltis mani klās,
Un pār manu kapu liepu zaros
Lakstīgala pogot nenostās.

Zudusi būs mūsu skaistā mīla,
Zudis jaukais sapnis birztaļā,
Un vairs saule nespīdēs tik spoži
Kā caur logu mazā būdiņā.

ATVADU SVEICIENS

Kad, šķiroties no tēva mājām,
Sirds atvadoties sāpes jūt,
Ir tālam ceļam jāauj kājas,
Lai brīvību var latviets gūt.

Ej, cīnies, draugs,
Lai latvju tauta
Vēl brīves sauli
Redzēt var!

Kad šķiroties vēl meičas acīs
Kā dārgas pārles as'ras mirdz —
Vai pārnākt lemts — kas to mums sacīs,
Tik dziļā milā kvēlo sirds.

Ej, cīnies, draugs,
Lai latvju zobens
Preč ienaidnieku
Spoži mirdz!

Sniedz roku sveicienam, ardievu,
Jau kara kumeļš seglots man,
Vien kādreiz atceries šo dienu,
Kad ciņā sauca kara zvans.

Jel neraudi,
Ja nepārnākšu,
Jo kaujas laukā
Paliek daudz.

Pēc kara nenākšu ja mājās,
Tad neskumsti pēc manis daudz,
Tik domā, ja jums labi klājas,
Daudz uzvaru priekš tevis gūts.

Jel neraudi,
Ja nepārnākšu,
Dēļ latvju brīves
Mirt nav grūt.

TUR MANA TĒVIJA

Kur Gauja plūst caur zaļām pļavām
Un birzis šūpļa dziesmu šalc,
Kur ozols zaļo stalts starp gravām,
Kur gaiss tik tīrs un sniegs tik balts —
Tur mana tēvija, tur mana Latvija,
Tur mana dziesma visbrīvāk skan,
Tur mana dziesma visbrīvāk skan.

Kur druvas likst zem kviešu svara
Un zilās rudzu puķes zied,
Kur Jāņos saldu alu dara
Un līksmas līgodziesmas dzied —
Tur mana tēvija, tur mana Latvija,
Tur mana dziesma visbrīvāk skan,
Tur mana dziesma visbrīvāk skan.

Kur karogs lepni vējā plīvo
Un zobens kaujā šķel un griež,
Kur senču varoņgars vēl dzīvo
Un pērkons dūsmās zibšņus sveiž —
Tur mana tēvija, tur mana Latvija,
Tur mana dziesma visbrīvāk skan,
Tur mana dziesma visbrīvāk skan.

PIE BALTIJAS DZINTARA JŪRAS

Tur pie Baltijas Dzintara jūras,
Latvju valoda dzidri kur skan,
Vēja pūsma glauž zvejnieka buras —
Tur reiz karājās šūpulis man.

Še kur Gaiziņš tik spēcīgi slejas,
Sirmie ozoli galvas kur ceļ,
Kur dus Abava krēslainās lejās —
Latvju tauta tur dzīvo un cieš.

Es kā latvietis milu šo zemi,
Mīlu meiteni, sirds kurai kvēl.
Bargais likten, jel žēlīgi lemi
Kādreiz dzimtenē satīkties vēl.

Braukdams aizstāvēt dzimtenes brīvi,
Šķiroties teicu meitenei es:
Dzīves nedienās pastāvēt vari,
Skaidru latvietes sirdi ja nes.

Kad pēc ciņām uz mājām es braukšu,
Zvaigznes pusnaktī spoži kad mirdz,
Daiļo meiču par līgavu saukšu,
Kurai krūtīs pukst latvietes sirds.

ŠĶIRŠANĀS

Caur mežu jautras dziesmas skan,
Tur latvju zēni projām brauc,
Tiem dzimtā zeme jāatstāj,
Tiem ceļa mērķis nezināms.

Tie dzied un aizmirst šķiršanos,
Sirds pukst uz jaunu tikšanos,
Ikviens sev drosmi stiprina,
Tik viens no viņiem bāls un kluss.

Tad ceļš gar kādām mājām iet,
Kur logos skaistas puķes zied,
Caur logu raugās actiņas,
Ar spožām as'rām pildītas.

Tā bālais vaigs vēl bālāks tiek,
Un roku tas uz krūtīm liek,
Pie loga meiča gauži raud
Un galviņu starp puķēm glauž.

Jau rati norib ielejā
Un dziesma izskan tālumā,
Tik meičas sirds vēl ilgi pukst
Un bālās lūpas klusi čukst:

Ardievu, draugs vismiļākais,
Lai Dievs tev sargā, dārgākais,
Dieszin vai neaizmirsīsi
Tu savu mīļo meiteni?

Caur mežu jautras dziesmas skan,
Tur latvju zēni projām brauc,
Tiem dzimtā zeme jāatstāj,
Tiem ceļa mērķis nezināms.

Apģērb mani ar kareivja formu,
Uzliec galvā man bruņucepuri,
Iedod rokā man šauteni smago —
Eju tēvu zemi aizsargāt.

Zinu, meitene, mīli tu mani,
Un pie vagona asaras tev bīrs,
Tik no bijušiem draugiem neviens
Nav uz fronti kas pavada man.

Atnāks rudens un šķīdoņa laiki,
Lietus lāses kad pār pozīcijām līs,
Tad tu dzirdēsi Kremļtorņa zvanus,
Krievu taigās kad mani apraks.

BRŪNACĪTE

I

Pēdējo šo dziesmu dziedu,
Ilgi dziedu to,
Paņemu līdz tavu ziedu,
Ceļam dāvāto.

Piedz.:

Ilgi mani, brūnacīte, neredzēsi vairs,
Ilgi mani, brūnacīte, neredzēsi vairs...

Dievs to zin, ko drūmās dienas
Svešumā man dos,
Būs man dziesmiņa šī viena
Skumjās vakaros.

Ilgi dziedu es šo dziesmu
Naktī drūmajā,
Pārbridīšu es šo sniegu
Ziemas vakarā.

Sniegs būs pārklājis jau zemi
Ziemā saltajā,
Es tad pārnākšu pie tevis
Svētku vakarā.

II

Kad uz mirkli apklust kaujas,
Gurdie plaksti aizveras,
Tad pie tevis, brūnacīte,
Manas domas kavējas.

Acis neredz zvaigžņu lokus,
Vēju dziesmās nesilst sirds,
Tik no dzimtenes man pretim
Tavas mīlās acis mirdz.

Un ja liktenis būs lēmis
Galvu likt par tēvijū,
Tad par tevi, brūnacīte,
Nāves brīdī domāšu.

ZILAIS LAKATIŅŠ

Bij' vasara toreiz tik zaiga
Un ziedēja pļavas un sils.
Tu pretī man nāci tik maīga,
Tev galvā bij lakatiņš zils.

P i e d z . :

Atmiņā lakatiņš zilais,
Mati kā saulstaru riets,
Biji man viena, nakts tā vai diena,
Mīlas viskrāšņākais zieds.

Tā pagāja vasara zaigā,
Un novīta pļavas un sils.
Vairs nenāca meitene maigā,
Kam galvā bij lakatiņš zils.

Tos vārdus, ko sniedzi man ķīlai,
Tos sirdī es ieslēdzu sev,
Jo toreiz es ticēju mīlai,
Es ticēju laimei un tev.

PASTA BALODĪTIS

No dzimtenes sveiciens — cik mīļš sirdij tas,
Ja tālu no dzimtenes esi tu pats,
Ik rindiņu lasot, sirds prieku mums rod
Un cīņiņā cerību uzvarai dod.

Piedz.:

Tad vakars vai rīts
Dziesma svešumā trīc,
Mazais pasta balodīti,
Lido šurpu no dzimtenes tu
Līdz ar mazu vēstulīti
Un ar meitenes sveicienu.

No sētas, kur dzimām un uzaugām mēs,
Lai sveicienus mīļus mums balodis nes,
Tad atmiņā uzaust mums bērniības laiks
Un tēva un māmiņas mīļotais vaigs.

No Gaujmalas sveiciens nāk ilgupilns un maigs,
Tad prātā nāk burvīgais ziedoņa laiks,
Kad meitenes līgojot vainagus vij
Un, raugoties jāņ'gunīs, gredzenus mij.

DZINTRA

Tālu kaut no tevis,
Tomēr par to neskumstu, —
Jo man Dieviņš devis
Meiteni tādu kā tu.

Piedz.:

Dzintra, latvju meitene mīlotā, dārgā,
Vēsma lai no tevis man sveicienus nes.
Dzintra, mūsu mīlu lai sirds tava sargā,
Mājās no kara kad pārnākšu es.

Tavas zilās acis
Bez viltus atklāti mirdz,
Un ko lūpas sacīs,
To domā arī tev sirds.

Kaut gan šķirti esam,
Mīlotā meitene mēs,
Tomēr katru brīdi
Domās vienoti mēs,

Atceroties Gauju,
Kur tik daudz atmiņu man,
Domās tevi skauju,
Dziesma par laimi lai skan!

ZILNIECE

Man dzīvē laimes nav — reiz teica zīlniece,
Tik skumjas atmiņas un vilšanās,
Vairs tālāk nestāsti par manu likteni,
Jo zinu, ka šis ceļš ir austrumi.

Bij kārtīm taisnība, ko tās reiz vēstīja, —
Tik tālie austrumi man nolemti,
No skaistās bērņības tik paliek atmiņas
Un skumjas vēstules no meitenes.

Ardievu, meitene, tev zuda mana sirds,
Tik kauju ugunis man pretī mirdz,
Šī spēle velnišķā ir man vismīļākā,
Un liekas man, ka stundas ātri skrien.

Un ja reiz dzīvē, draugs, tev laime uzsmaida,
Tad mīlas glāstus tu sev nenoliedz,
Un skūpstos aizmirsti tu mūsu pagātni,
Kad mums ar smaidīja reiz pavasars.

Riet saule vakarā, raud sāpēs mana sirds,
Klīst sapņi tālumā pie tevis, draugs,
Tev putna brīvība, es tālos austrumos,
Un tomēr reiz tik tuvi bijām mēs.

VEĒĒJ, PASTEIDZIES

Vedēj, pasteidzies, vedēj, brauc ātrāk!
Brauc ātrāk, tā teic mana sirds,
Mani gaida tur meitene mīļā,
No kuras biju tik ilgi es šķirts.

Ir rudens un ārā list lietus,
List lietus un salst mana sirds,
Manas mīļotās meitenes logā
Atmirdz uguns, jo kāzas tur svin.

Vedēj, nesteidzies, vedēj, brauc lēnāk,
Brauc lēnāk, jo nav vairs, kur steigt,
Mani pievīla meitene mīļā,
No kuras biju tik ilgi es šķirts.

Būs ziema un ārā snigs sniegi,
Snigs sniegi un sals tava sirds,
Bet tad atbilde būs tikai viena —
Mana sirds tevis vairs nepazīst.

TRĪNĪTĒ

Kādā sestdiensvakarā
Pie Trīnes gāju klētiņā
Arvien, arvien, arvien.

Ak Trīnīt, mana sirdspukīt,
Tu solījies reiz mana būt
Arvien, arvien, arvien.

Bet nu tu mani piekrāpi
Un fricim sirdi atdevi
Arvien, arvien, arvien.

Nu došos es uz austrumiem
Karot ar neuzvaramiem
Arvien, arvien, arvien.

Tur sitīsim tos varenos,
Pēc tam tos zili-pelēkos
Arvien, arvien, arvien.

Lai latvju saule nenorient
Un latvju zobens nesarūs
Nekad, nekad, nekad!

TUR TĀLU KAUKAS LAUKĀ

Piedz.:

Tur tālu kaujas laukā
Stāv drosmīgs latvju zēns,
Un tur, kur nāve braukā,
Viņš nestāv domīgs lēns,
Jo no dzimtenes pie viņa
Kā šodien tā ar rīt
Nāk vienmēr jauna ziņa,
Ko steidz tam piesūtīt.

Papus raksta vēstuli:
Miļlais dēls, tu turies,
Visās kaujās dūšīgi,
Šaujies kaut vai duries!
Atbildi viņš drīzi dos,
Kurā skaidri teikts:
Miļlais papu, nebaidies —
Kurš nāks priekšā — beigts!

Papirosi, pastpapīrs,
Dūraiņi, kas silda,
Neaizmirsti rakstīt drīz,
To tev sūta Milda.
Miļā Mildiņ, liels paldies! —
Atbild Jancis možs,
Būs ko pīpēt, sildīties,
Rakstišu tev drīz.

Milda raksta vēstuli:
Vai tu, Jancīt, zīni,
Ka ir mājās jaunumi,
Bet kas ir, to mini.
Jancis kasa pakausi,
Paliek domīgs, lēns:
Ej tu, velns, tur sazīni —
Meitene vai zēns?

Mīļais, karo dūšīgi
Un tad mājās steidzies,
Tava būšu mūžiģi,
Tad, kad karš būs beidzies.
Bet viņš atbild, vārdos īss:
Kādēģ kavēģies? —
Būģu brīvs kad dienas trīs,
Iesim laulāģies.

15. DIVĪZIJAS DZIESMA

Latvju zēni soļo vācu pilsētās,
Meičas viņus vēro, ielās gājušas,
Braša tiem ir gaita, galvas augstu nes,
Stingra tiem ir stāja, mirdz tiem šautenes.

Piedz.:

Tik kreiso, tik kreiso, lai solis tev ir brašs,
Uz priekšu trauc, mūs cīņa sauc,
Un tādēļ kreiso, tik kreiso, lai acis droši mirdz,
Mums pieredzēt vēl daudz.

Zēniem kara ceļos miļi smaida tās,
Aicina tos dejojot vēlu vakarā,
Miļi vārdi, smaidi zēnus vilina,
Vairāk nekā vārdi acis apsola.

Bet kad jau sāp kājas, nejaudā, kas kaiš,
Ejam kad uz mājām, atspīd mēness gaišs,
Grētel, mana Grētel, Grētel skaistākā,
Mīlulīt, pie tevis iešu vakarā.

Bet pēc dažām dienām mums ir jāšķiras,
Gan jau kara skādi cits kāds samaksās,
Grētel, mana Grētel, Grētel skaistākā,
Grētel, mana Grētel, dzīvo vesela!

KAD LIELGABALI KLUSĒS

Ar uzvaru šo kauju
Līdz galam nobeigsim,
Tad lielgabali klusēs
Un daudzi mierā dusēs,
Kam dārga bij tēvija.

Tad daiļās latvju meičas
Sniegs skūpstus varoņiem,
Jo viss šai dzīvē izirst,
Pat lauru vainags novīst,
Bet mīlestība nekad.

Tad vietīņu sev vēlos,
Kur kādreiz mierīgi
Es varēšu reiz dusēt,
Par tēvu zemi klusēt,
Kas man tik dārga bij.

Šis miers būs liels un svētīgs, —
Mēs šķēpus noliksīm,
Mēs dzīviem laurus vīsim
Un brāļu kapus kopsīm
Te mīļā Latvijā.

meld. «Mirdzot šķēpiem»

Pāri stepēm un Krievijas purviem
Latvju zobens uz uzvaru trauc,
Pāri ciemiem un austrumu sādžām
Karogs sarkanbalts cīņā mūs sauc.

Vari aizmirst visu virs zemes,
Vari aizmirst, zvaigznes kā mirdz,
Tikai Latviju — dzimteni savu
Latviets mīlēs, līdz apklusīs sirds.

Pāri Volgai un Urālu kalniem,
Pāri taigai, vējš vientuļš kur skrej,
Pretī naidnieku slepkavu bariem
Droši, latviet, ar zobenu ej.

Reiz jau atausīs uzvaras diena,
Reiz jau sabruks šis sarkanais drauds,
Brīvā dzimtenē meiteņu balsis
Savus zēnus no svešuma sauks.

Pāri stepēm un Krievijas purviem
Latvju zobens uz uzvaru trauc,
Pāri ciemiem un austrumu sādžām
Karogs sarkanbalts cīņā mūs sauc.

VOLHOVA

Kad pār Volhovu nakts krēslot sāk,
Mīļā meitene tad prātā nāk,
Dziļi krūtīs liesmo sapnis kvēls,
Acu priekšā zaigo mīļās meičas tēls.

P i e d z . :

Teic, ak nakts, vai mana meitene
Uzticīgi gaida dzimtenē?
Jeb varbūt jau citam mīļi smaida tā
Un ir aizmirsusi, ko man solīja?

Vai par savu zēnu nedomā,
Kuram skūpstu deva Gaujmalā?
Teic, ak nakts, un neslēp man neko,
Stāsti man par meiču mīļoto.

AUGSTIENĒ PIE MADONAS

Augstienē pie Madonas
Stāv nomodā kāds karavīrs
Blakus savam cīņu biedram,
Kas bij nāvējošas lodes ķerts.

Klusi izdveš viņa lūpas:
«Tu, draugs, mājās griezīsies,
Savu sētu ieraudzīsi,
Atgriezdamies dārgā dzimtenē.

Kurzemē, tur Ventas krastā
Kluša lauku sēta stāv,
Apkārt šalc tur priežu meži, —
Tajā dzīvo mana līgava.

Gredzenu no mana pirksta
Ņem un aiznes viņai to,
Spied uz viņas bālās pieres
Sveicienam no manis skūpstu pēdējo.»

Karavīrs to bija teicis,
Kuru nāve pārsteidza,
Viņa acis izdzisušas,
Un pie Madonas tā vēsais kaps.

KURZEMES LEĢIONĀRS

Mana dzimtene Kurzeme, zini,
Tur, kur Venta caur niedrājiem plūst,
Tur es pirmoreiz redzēju sauli,
Pirms vēl gļaudos pie meitenes krūts.

Nevainībā es puķītes plūcu,
Ventas viļņos tās kaisīju es,
Viļņi aiznesa puķītes manas,
Bargais liktenis mani nu nes.

Tagad cīnos es austrumu frontē,
Vienīgais troksnis, ko dzirdu, ir man
Kara troksnis, ko dzirdu, ir dziesma,
Lodes svilpiens ir meitenes balss.

Nu ardievu, jūs, mīlotās sirdis,
Mūžam neskanēs vairs mana balss,
Jo par Latvijas brīvi un laimi
Savu dzīvību ziedoju es.

Vienam jāmirst, lai dzīvotu simti, —
Tikai tā varēs dzimtene zelt,
Un pēc kara, kas paliks vēl dzīvi, —
Sāks no jauna tie Latviju celt.

RENDAS MEŽI

Tumšā naktī Rendas meži šalc,
Baīga jausma manu sirdi māc —
Apklust vārdi, krūtis elpot beidz,
Tikai lode tālāk svilpot steidz.

Stāvi droši, brašo tautieti, —
Lode nespēj grozīt likteni,
Stāvi droši, kaut tev spēki zūd,
Stāvi droši, kaut tu purvā stiedz.

Rokas, kuras kādreiz glāstīju,
Lūpas, kuras kādreiz skūpstīju,
Meiteni, ko kādreiz mīlēju,
Sētiņā nu vienu atstāju.

Un kad atkal Rendas meži šalks.
Purva malā ganiņš jautri sauks,
Divas acis tevī meklēt steigs,
Divas as'ras zemē rītēt beigs.

PĒDĒJIE KURZEMES LEĢIONĀRI

Mēs nelūdzām tos, kas bij vakar,
Mēs nezinām tos, kas būs rīt.
Vai friči vai krievi mūs pakar,
Vienalga, kā kauliņi krīt.

Nu sapnis par dzimteni zudis,
Ar visu, kas latvietim bij,
Sen zinām, ka postā mūs grūdīs
Kāds tatārs, kas dvēseles mij.

Mēs uzspļaujam skanīgām frāzēm
Un veciem, kam pravieša balss,
Vien šņabis, ko dzeram bez glāzēm,
Mums stāsta, ka tālu nav gals.

Lai ģeķi pūš pilītes naivās,
Ka vēl kaut kur taisnība mīt.
Pa Kurzemes veļupēm laivās
Daudz biedrus jau aizvedīs rīt.

Tur nepalīdz vārdi un ziedi,
Ko liekuļi svīzdami pin;
To acīs tumst vaidi un biedi,
Kas kāzas ar kaulaino svin.

Mēs nelūdzām tos, kas bij vakar,
Vēl jaunāki klāsies mums rīt,
Vai friči vai krievi mūs pakar,
Vienalga, kā kauliņi krīt.

BALTS KOKA KRUSTIŅŠ

Balts koka krustiņš stāv kapsētā,
Un liepas šalc un zied pie tā.
Tas nav ne marmors, ne granītakmens kalts,
Bet tas ir koka krusts tik mazs un balts.

Un pie šā krusta, kad vakars vēls,
It bieži sēž kāds vientuļš tēls, —
Tā kāda māte, kas raud vai skumji klus,
Jo viņas bērns te šajā kapā dus.

Ik vakarus tā pie kapa nāk
Un rotāt to ar ziediem sāk,
Bet saltā zeme — ne tā ko dzird, ne redz,
Tik visu, kas bij mīļš, ar smiltīm sedz.

Lūk, divas zvaigznes mirdz debesīs,
Un mātes sirds tās pazīst drīz —
Tās viņas bērna ac's un viņu spožums maigs,
To redzot, priecīgāks kļūst mātes vaigs.

ES VĒLOS MĀJĀS PĀRNĀKT

Es vēlos mājās pārnākt,
Kad ābeles ziedos plauks,
Un balti rožainām pārslām
Būs piesēts dārzs un lauks.

Es vēlos mājās pārnākt,
Kad vārpas sāks nodzeltēt,
Un druvā zeltainus graudus
Uz citu vasaru sēt.

Es vēlos mājās pārnākt,
Sev līgavu izraudzīt,
Zem Latvijas šalčošiem bērziem
Ar viņu gredzenus mīt.

Es vēlos mājās pārnākt,
Kad Latvija brīva būs,
Tad baltajās dzimtenes smiltīs
Man salda atdusa būs.

19. DIVĪZIJAS DZIESMA

Zem mūsu kājām lielceļš balts,
Uz Latviju tas ved.
Uz Latviju, kur naidnieks baigs
Pār laukiem nāvi sēj.
Mēs soļojam droši un lepni,
Un šautenes plecos ir mums,
Un senājo varoņu vārdi
Nāk līdzī kā mantojums mums.
Mēs nāksim drīz, Latvija, gaidi,
Un nesīsim brīvību tev, kas mums dārga.
Un mēs ejam un ejam, un traucam un steidzam,
Par vēlu mēs nedrīkstam būt.

Mums viena doma sirdī kvēl —
Par tēvu zemi stāt,
Un nežēlīgam naidniekam
Likt visu atmaksāt.
Mēs šautenēm liksim tad liesmot
Un granātu metējiem kaukt,
Bet pašiem mums nāvei būs spītēt —
Ložu svilpieniem atbalsis saukt.
Mēs ticam trīs Latvijas zvaigznēm,
Lai ugunīs spožās kļūst tās mūžu mūžos.
Un mēs ejam un ejam, uz priekšu tik traucam,
Par vēlu mēs nedrīkstam būt.

DAUGAVAS VANAGI

Še kopā mēs — biedri,
Kam lemts nebij mirt,
Dzīves laivu kas savu
Var tālāk nu irt.
Kas var še jaunu sauli
Ik dienas vēl sveikt,
Var strādāt un sapņot
Un daudz ko vēl veikt.

P i e d z . :
Daugavas vanagi, sasauksimies,
Kas vēl dzīvi, kas vēl brīvi
Esam palikušies.

Kāds prieks paša sētā
Taku nu mīt,
Kāds prieks paša tīrumā
Vagu nu dzīt.
Tu stāvi un smaidi —
Kā sētais viss zeļ,
Kā vējš rudzu druvā
Viļņi līgo un šķeļ.

Šī sēta ir tava
Un lauks šis ir tavs,
Kur zeltgraudu vārpas
Klusi klausoties plaukst,
Cik viegli pa druvu
Tava izkopts nu dej,
Tu zini — priekš sevis
Pats sviedrus nu lej.

Lai nelūko naidnieks
Mūs aiztikt neviens —
Mēs celsimies droši
Tam pretī kā viens.
Sauc, tēvija, sauc mūs,
Mēs steigsim tūlīt
Pret arklu un izkapti
Zobenu mīt.

LEĢIONĀRU DZIESMAS

Izdevējs: Latvijas Kultūras fonds

Sastādītājs: E. Roze

Nodota salikšanai 4.05.90. Parakstīta iespiešanai 21.08.90. Izdevējdarbības licence Nr. 000020 «LITTA». Formāts 60×84/16. Tipogrāfijas papīrs Nr. 1. Literatūras garnitūra. Augstspiedums. 2 uzsk. iespiedl., 2,05 uzsk. kr. nov., 2 izdevn. l. Metiens 25.000 eks. Pasūt. Nr. 1089. Cena 1 rbl. 50 kap. Vāks iespiests ofsetspiedumā. Iespiesta VLKJS 50. gadadienas Ogres vērpšanas un trikotāžas ražošanas apvienības tipogrāfijā, 228300, Ogrē, Rīgas ielā 98.

LATVIEŠU
LEGIONĀRU
DZIESMAS